

eholworks

Kungsholm

*Het geschenk
voor groot en klein*

NATUREL RUNDLEDER

maat 27-31 fl 11,50

maat 32-35 fl 13,50

maat 36-40 fl 16,50

maat 41-50 fl 17,50

zwart en rood leder fl 2,-
duurder

Zwarjes van 1883

UTRECHTSESTR. 123-125 TEL 34056-32848 A'DAM.

OUDE BRONNEN

jeweetwel

redactie:

*geertrui bosscher
almar deerenberg
paul gravemaker*

illustratie:

*rik lina
huub scheeres*

verzending buiten
het lyceum:

ineke uffink

3e jaargang

nummer 9

SCHOOLBLAD VAN HET

PIUS X LYCEUM, JAN TOOROPSTRAAT 27, AMSTERDAM-W.

Vrijdagavond 17 juni was een belangrijke avond voor onze school belangrijk vooral voor de organisatoren van deze avond, die hiermee het bewijs moesten leveren, dat het werkelijk mogelijk is zonder de hulp van leraren een op behoorlijk peil staand programma samen te stellen en uit te voeren. In deze opgave zijn zij volkomen geslaagd.

Natuurlijk zal er kritiek zijn zelfs gerechtvaardigde kritiek, maar iedereen die in aanmerking neemt, dat dit slechts een eerste experiment was en dat er voor de voorbereiding veel te weinig tijd was, zal moeten zeggen dat het een zeer geslaagde avond is geweest. In ieder geval heeft het publiek het gebodene zeer goed weten te waarderen. Zelfs van iemand waarvan bekend staat dat hij onnoemelijk kritisch is, hoorden wij, dat het een heel prettige en succesvolle avond is geweest.

Het idee voor deze uitvoering is ontstaan na de culturele avond van IVA in februari. Wegens het grote succes dat het toen uitgevoerde programma had, besloot men nog 'n dergelijke bijeenkomst te organiseren voor alle vierde klassen. Uiteindelijk kwam het erop neer dat het een uitvoering voor de hele school zou worden. En zo waren docenten en leerlingen op die bewuste vrijdag broederlijk verenigd in de Grote Zaal van het Minerva paviljoen.

Zoals wel meer voorkomt bij dergelijke gelegenheden werd het programma geopend met een openingswoord, uitgesproken door Harry de Breet, die een symbolisch lint doorknipte en de eveneens symbolische brug opende, waarover de toeschouwer naar de verschillende punten van het rijk gevarieerde programma gevoerd werd. Het was een programma vol contrasten. Naast poezie was er muziek, klassiek en jazz, naast een ernstig toneelstuk een klucht. En dan was er nog pantomime, op sublieme wijze gebracht door Joan Krabbendam. Wij zagen en hoorden Joan ook als bassist van het Colossus Trio, een combo die een enorm fijne jazz speelde. Wat Rob van Wageningen

op tenorsax aan techniek en ideeën liet horen was werkelijk grandioos. Leider-drummer Jan de Meere gaf met een overrompelende techniek het geheel een stuwend, zeer gecompliceerd ritme. Hoe goed dit combo wel is komt zeer duidelijk naar voren in vergelijking met de amateurbandjes, die vorig jaar in Haarlem een jazzdemonstratie gaven, waaraan de radio enige uitzendingen gewijd heeft. Hoewel een groot deel van het publiek van de muziek zelf weinig begreep, maar wild enthousiast deed, „omdat het nu eenmaal jazz was“, heeft het Colossus Trio zijn grote succes werkelijk volkomen verdiend.

Jazz en klassieke muziek gingen deze avond schouder aan schouder. Jacques Bank bewees voor de pauze met een aantal composities voor piano en trompet en voor piano alleen, dat hij als componist grote capaciteiten heeft. Samen met trompetist Dave van Dijk, die een mooie toon heeft en de composities goed aanvoelt, speelde Jacques twee modern getinte en enorm fijne stukjes. Met zijn cyclus „Lof en oorkonde“ die hij alleen uitvoerde, oogstte hij een welverdiend applaus. Dat Jacques ook als improvisator zeer begaafd is liet hij horen in variaties en improvisaties op door de zaal gegeven thema's. Hoewel hij zich in het begin door enig rumoer van het balkon moeilijk kon concentreren kwam hij tot een bijzonder goede prestatie. Wat ik zo enorm fijn vind van Jacques is dat hij zijn muziek improviseert en zo tot een directe gevoelsuiting komt. Dit improviseren nu is naar mijn mening ook voor de klassieke muziek zeer belangrijk, zo niet noodzakelijk en zorgt ervoor, dat deze muziek levend blijft, terwijl het spelen van composities gauw aanleiding geeft tot een zekere verstarung. Gelukkig komt de improvisatie de laatste tijd in de klassieke muziek weer hoe langer hoe meer terug.

Wat muziek betreft was de avond bijzonder goed geslaagd, maar ook het onderwerp poëzie mocht er zijn. De gedichten van Rik Lina, die uitblinken in een enorm suggestief woordgebruik en een grote originaliteit, de gedichten van Fer Bank, waarin met bijzonder originele beelden gewerkt wordt en een zeer gevoelige sfeertekening wordt bereikt, en de gedichten van Joan Krabbendam.

Van Rik Lina hoorden wij „Het ontwaken“, waarin hij een originele en zeer grimmige zienswijze geeft van een zo alledaags gebeuren als de zonsopgang. „Ik hou van de dieren“, luchtig van toon, maar achter de vrolijkheid een zwaar pessimistische gedachte, en het sublieme „Akko“ met het grandioze slot: „Akko, doodsgalm, waar de nagalm eenzaam wentelt...“; dat dezelfde sfeer oproept als het gedicht „Rouen“ van Liane Bruylants.

Van Fer Bank werd voorgedragen „de eenzaamheid“, met heel originele en suggestieve beelden en met een zeer onverwacht slot: „het land in de winter“, dat een sfeervol beeld schept, en „het land in de zomer“, een subliem gedicht op een juichende toon. Joan is

Joan is in zijn gedichten bijzonder origineel, maar voor mij althans niet overal begrijpelijk. Toch waren deze gedichten veel beter en begrijpelijker dan vroeger werk.

Het grootste contrast vormden wel de beide toneelstukken „De uitbrekers“, klucht in één bedrijf van Herman Rademaker, gaf dikwijls aanleiding tot grote hilariteit, die al begon met het lichtelijk gegrinnik dat veroorzaakt werd door de aanblik van de door grimeur Fer Bank danig toegetakelde spelers. Deze spelers hadden zelf veel plezier in het simpele maar vermakelijke stuk, hoewel de beide gevangenen onder het spelen tot de onaangename ontdekking kwamen dat de melk die de vorige dag voor de generale repetitie gekocht was, zuur geworden was. Niettegenstaande deze 'zure pil' waren Loek Neve en Fer Bank er echt helemaal in en gaven op vaak zeer komieke wijze gestalte aan de nummers 13 en 17. Ditzelfde geldt voor Herman Rademaker, die een wel bijzonder slome Slimpie voor het voetlicht bracht. Herman was tevens regisseur en heeft zich van deze taak zeer goed gekweten. Het stuk had enorm veel succes, vooral bij de lagere klassen.

Als schrijver van het toneelstuk „De ondergang van Ank Otor“ heeft Rik Lina wel een bijzonder grote prestatie geleverd. Dit stuk is werkelijk grandioos, maar door de diepe inhoud zeer moeilijk te spelen. Toch kwamen de spelers tot een heel behoorlijk resultaat, mede door Rik's goede regie. De muziek en geluiden bij 't stuk waren erg suggestief en brachten direct al de juiste sfeer. Deze sfeer kwam ook heel duidelijk naar voren in de prachtige poetische teksten in de rol van de verteller. Hoewel zeker niet iedereen een toneelstuk als Ank Otor begrijpen kan of aanvoelen, was er toch veel waardering.

Deze waardering was er trouwens voor alle onderdelen van het programma. Hoewel dit programma in zijn geheel te hoog gegrepen, te cultureel was voor het gemiddelde van onze school, heeft het publiek zich buitengewoon goed gedragen. Er was belangstelling, er was – op enkele uitzonderingen na – voortdurend stilte, er was waardering. Hiervoor gaat de dank van de medewerkers uit naar het publiek want zonder de fijne houding van de toeschouwers was het niet mogelijk geweest, dat deze avond een zo groot succes zou worden. Omgekeerd is er ook dank van het publiek voor alle medewerkers die hier niet genoemd konden worden en vooral ook voor de initiatiefnemers en organisatoren, Rik Lina, Jacques Bank, Herman Rademaker en Joan Krabbendam.

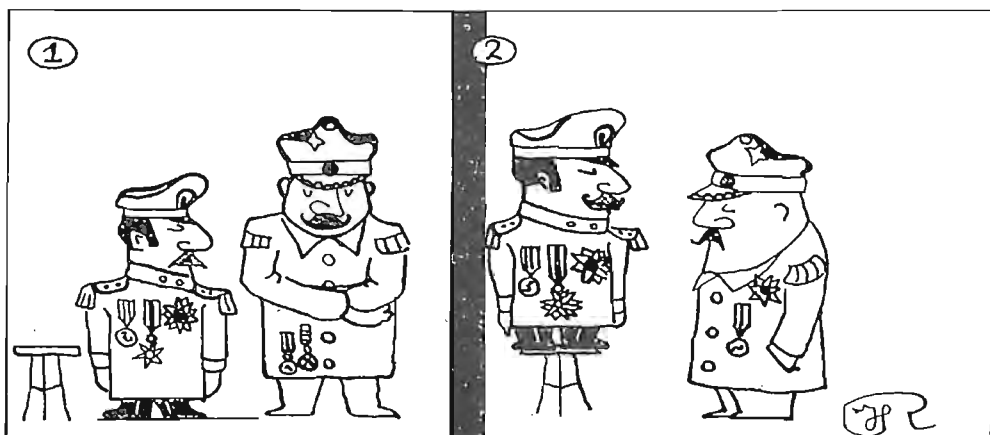
Het is een bijzonder vooruitstrevend idee van onze schoolleiding om de leerlingen voor deze avond volkomen de vrije hand te laten en omdat dit een aansporing is tot eigen initiatief, is een dergelijk idee alleen maar toe te juichen. Zoals de rector in zijn slotwoord opmerkte hopen wij dan ook dat deze avond het begin heeft gevormd van een traditie.

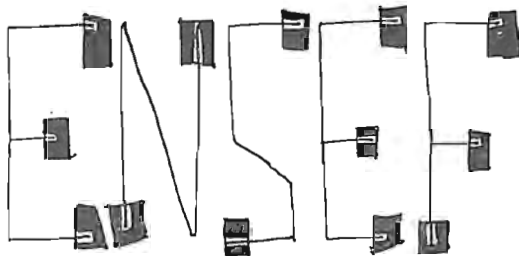
fer krielen

DANK

Langs deze weg bedank ik Fer Krielen voor de voortreffelijke voordracht van mijn gedichten, alle spelers en medewerkers van Ank-Otor voor hun fijne spel, gegeven tijd en moeite. En het publiek voor hun reacties. Mocht er echter nog meer kritiek zijn die is welkom.

rik lina.

Ik werd binnengelaten door 'n portier in geel wit uniform, die mij hartelijk de hand toestak en verklaarde dat hij het een eer vond een verslaggever te mogen ontvangen op de „Eerste Nederlandse Synthetische Eier Fabriek“. Hij zou me direct bij de directeur aan dienen.

„Waar was het kaartje?“

Ik mocht wachten in een smaakvol gemeubileerde kamer waar de hele muur volhing met spreuken als: „HET IS NIET TOEGESTAAN TE ROKEN, WEL EIENEN TE ETEN“, en: „VERKOOP NOOIT DE DOP VOOR HET EI GEMAAKT IS“.

Na enige minuten mocht ik de portier volgen door het gigantische gebouw tot aan een deur waarop stond: E.I.DOP, Directeur.

Na geklopt en de deur geopend te hebben na een vriendelijk „Ja, binnen“, zag ik met mijn eigen ogen de grote Initiatiefnemer zelf. Het was een middel grote man, hoogblond haar, tegen het gele aan en (nu kon ik zelf zien wat men vele maanden hardnekkig fluistert) een spierwitte sik.

„Ei, ei“, sprak de man monter. „wie hebben we daar?“ Ik stelde me voor en zei dat ik hem voor het plaatselijk blad wilde interviewen.

„Goed“, zei hij. „Maar schiet alstublieft op, want ik heb maar een minuut of 8½.“

„Och, een half ei is beter dan een lege dop“, sprak ik toepasselijk.

„Aha“, sprak hij. „U ligt me aan het hart, kom op met je vragen.“

„Allereerst mijnheer, hoe bent u ertoe gekomen om deze fabriek te stichten?“

„Dat is gauw gezegd. Ik keek toevallig eens in de spiegel, of liever gezegd, het was een spiegelei en toen wist ik het. Een eierfabriek, dat was het, en nou heb ik twee Chryslers. Nog 7 minuten.“

„Kunt u me vertellen hoe deze fabriek werkt?“

„Een ogenblikje“ sprak mijnheer Dop met de telefoon in de hand, „van welke krant bent u ook weer? Van Bolwerk? Dat zal ik even doorgeven, dan wordt onderzocht in welke richting uw blad streeft, want het wemelt hier van Russische spionnen. Zo, dat is dat. Nog vier minuten. Ja mijnheer, deze fabriek werkt subliem; voor mijn tijd waren er wel kleine prutsertjes, die eieren probeerden na te maken, maar dat is onbegonnen werk, je moet dieper zoeken bij de kip zelf! Wij hebben hier 15 zalen met kunstkippen staan, maar ik heb nog maar twee minuten, ik zal de bedrijfsleider bellen, die zal u de Fabriek een beetje laten zien. U moet maar niet op zijn humeur letten want hij lijdt aan geling. Dit is een bedrijfsongeval. Wij hebben er wel meer last van. Vorige week bijvoorbeeld, is mijn 2e voermenger gestorven aan geelzucht. In nederlands heet dit een dooie, maar wij zetten er een r achter. Fabriek's wijs, fabriek's eer, zeg ik maar. Maar wilt u me nu excuseren? Daar is mijnheer Let al.“

„Goeie middag“ sprak deze met een dunne gele stem. Ik stelde me weer voor en hij zei: „Zeg maar ome tegen me, dat doen de jongens allemaal hier.“

„Aha“ sprak ik fijntjes „Ome Let!“

„Inderdaad. Hier bent u in het eerste lokaal: 100 kunsthenen. 200 eieren per uur en slechts 3 kunsthanen.“

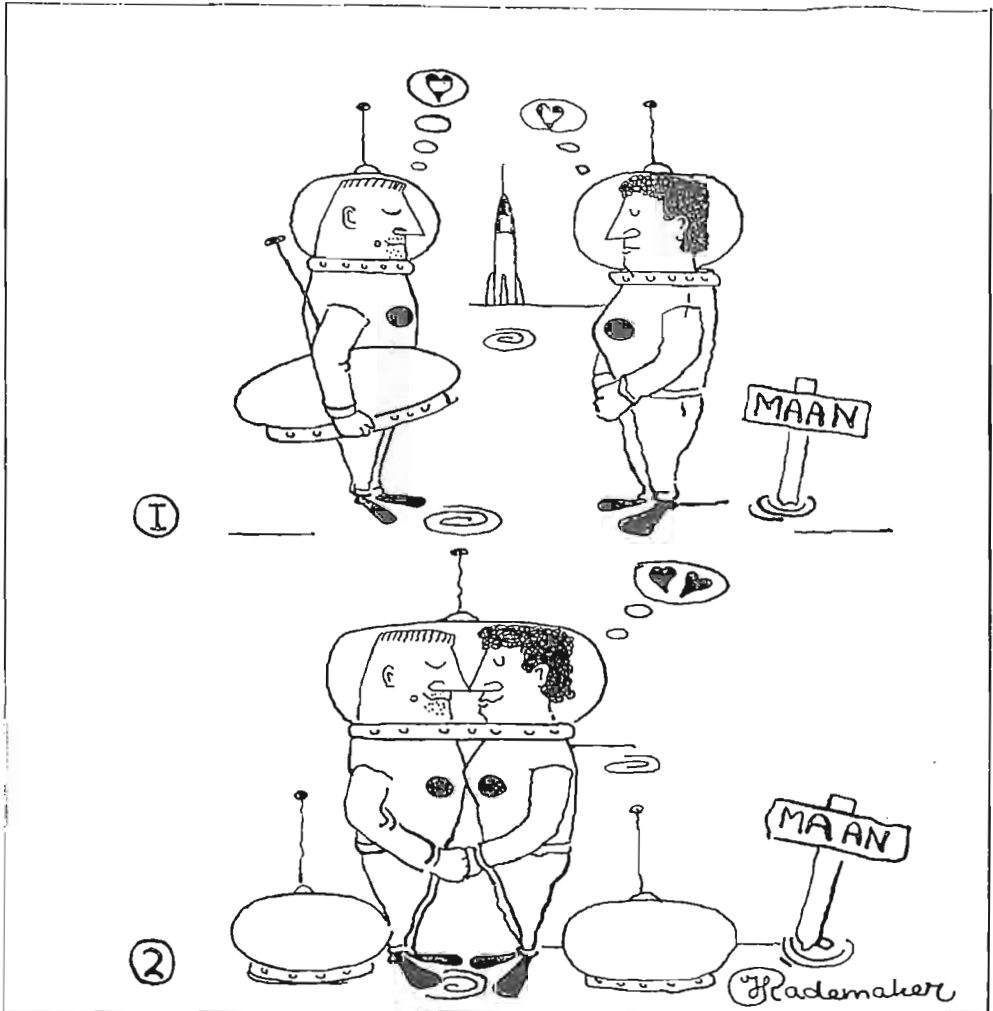
„Een grote vooruitgang“ beaamde ik ijverig noterend. En terwijl ik naar de eierstempelafdeling werd gevoerd, merkte ik op dat alles er zo proper uitzag.

„Ja mijnheer, dat is de nieuwste uitvinding van Directeur Dop: kunstkippen zonder mest.“ En terwijl hij dit zei, stormden in het wit geklede mannen het vertrek binnen.

En onder uitroepen als: „Ha, russisch ei, daar hebben we je!“ stortten zich vier

mannen op mij. Ik hoorde ome Let nog stamelen: „De witte brigade! Onze veiligheidsdienst!” Terwijl de mannen mij naar de uitgang leidden hoorde ik een forse man, klaarblijkelijk de leider van het groepje, zeggen „Het betreft de verslaggever van het blad Bolsjewieken Werk. Deze vlegel verbasterde het tot Bolwerk. Dat was even zoeken geblazen, maar nou hebben we hem!” Ik verweerde me dat het slechts ons schoolblad was onder de uitstekende leiding van.... maar ze lieten me niet eens uitpraten. Ik mocht geen minuut langer op het terrein blijven. En de forse man, die de uitsmijter bleek te zijn gaf me een trap onder mijn zitvlak, zodat ik misselijk als een roerei op de stoep belandde. Enfin, m'n verslag heb ik tenminste.....

f smalhout 2 d

ONTSNAPPING
UIT DE DUISTERNIS

Bij zes grote mannen stond hij bekend als Hans. Niemand waren ze dood. Hij was een achterbakst mannetje wiens hersens de stalen ruggegraat en de haat, nog harder dan staal, aan de Duitsers had gegeven. En zo had hij die zes geholpen. Maar de mensen waren van inzicht veranderd, en joegen op hun leiders. Hij was de enige leider die over was.

Zijn kleine gedeeltelijk verlamde gestalte schoof door de grote hal van 't kasteel. Buiten in de duisternis hoorde hij, of meende hij te horen, het geluid van marcherende voeten – voeten die de groten van 't Nazidom vertrapt hadden. Maar hij was verstandiger. Ze kwamen Hans halen. Ze zouden hem niet vinden. Hij was op alles voorbereid. Het vliegtuig was klaar, een snelle two-seater. Geen enkele piloot zou hij echter vertrouwen, behalve zijn man. Maar deze man, die hem moest redden, was beneden. De twee Gestapo kerels die hem gebracht hadden, waren stom genoeg om met een andere (valse) opdracht weg te gaan en hadden 't gepeupel en een zekere dood ontmoet. Maar Kurt wachtte beneden.

De man die Hans genoemd werd zag aan de horizon een vlam opschieten. Dat moest het jachthuis van Goering zijn – het gepeupel kwam dichterbij. Hij liep langzaam naar de muur, waar een verborgen lift hem naar beneden bracht. Hij kwam in een gang, uitgebakt in de rotsen. Een sleutel; een deur; iets bewoog. Hij zei: „Kurt – kurt. Ze hebben je, goddank, gespaard.”

Het iets in de cel antwoordde: „Jij hebt God vermoord, Hans.” Het was een vlakke stem.

Hans wist, op welke manier die stem zo vlak was geworden. „Je herkent me”, zei hij zacht.

„Maar jij – vergat”, zei Kurt.

„Ik hoorde 't pas drie dagen geleden. Nu ben je hier. Ik heb heel wat moeten riskeren. Als Goebbels of Goering 't gehoord hadden of Himmler....”

„Ik snap 't.”

„Nu ben je hier, maar niet voor niets. Je herinnert je 1939. Jij, de grote ingenieur, bouwer van luchthavens. Jij kwam hier....”

„Met Joodse arbeiders – daarna werden ze afgeslacht.”

„Maar jij had 't gebouwd.”

„Ik bouwde het voor de Fuhrer. Toen ging ik weg.”

„Ik wist 't pas drie dagen geleden.”

„Ik leef nog” – Kurt maakte een beweging met z'n handen.

„Toen ik 't hoorde...” ging Hans verder, „... dat doet er ook niet toe, je bent nu hier. Waarom je naar Gaden moest weet ik niet.... Ik neem 't risico, neef Kurt. Ik gok. Het gist in Duitsland. Als ik gelijk heb – ”

„'t Is nu natuurlijk safe mij te kennen, jouw neef?” vroeg Kurt bitter. „En de veranderingen?”

Ze konden de marcherende voeten niet horen. Maar Hans wist het en zei:

„We moeten weg.”

„Waarheen?”

„Engeland. Kun je nog een vliegtuig besturen? Je weet de weg naar...”

„Ik bouwde het. We moeten in de duisternis gaan. Dat is 't voornaamste. Dat was het geheim van m'n camouflage. Volg me.”

Kurt ging voor door de hal en telde z'n stappen. Hij drukte op een paneel en liep door de deur die opensprong. Hans volgde hem de trap af, slepend met zijn been. Hij kon Kurt wel horen maar niet zien. Nu en dan zei Kurt „Hier rechts” of „bukken.”

Ze kwamen buiten onder de sterren, dan rond rotsblokken en door tunnels. Overal stonden bomen ter bescherming. Hans kon nu flauwtjes het verborgen pad zien dat ze volgden.

Op een of andere manier gaf Kurt's zekere gang hem nieuwe moed. De man die deze geheime vluchtgang gebouwd had, kende deze nog als z'n broekzak. Hij moest kattenogen hebben. Alsof hij gedachten kon lezen, verklaarde Kurt „Ik heb hier honderden keren gelopen toen ik 't bouwde voor Adolf.”

De tunnel liep uit in een grote kelder. Verder zag Hans de vallei, die verlicht werd door een enkele ster. Het vliegtuig stond klaar, het eerste vreemde iets dat Kurt ontmoette, maar Hans hielp hem er in. De wielen stonden in geulen die in de richting van de vallei liepen. Hans sloeg de propeller aan en klom naar binnen, echter Kurt. Deze liet de machine langzaam opkomen, naar buiten, over de vallei.

„Engeland”, schreeuwde Hans triomfantelijk „Engeland, Kurt, waar ze je niet plotseling vermoorden.”

De piloot gaf geen antwoord. Het toestel vloog vlak.

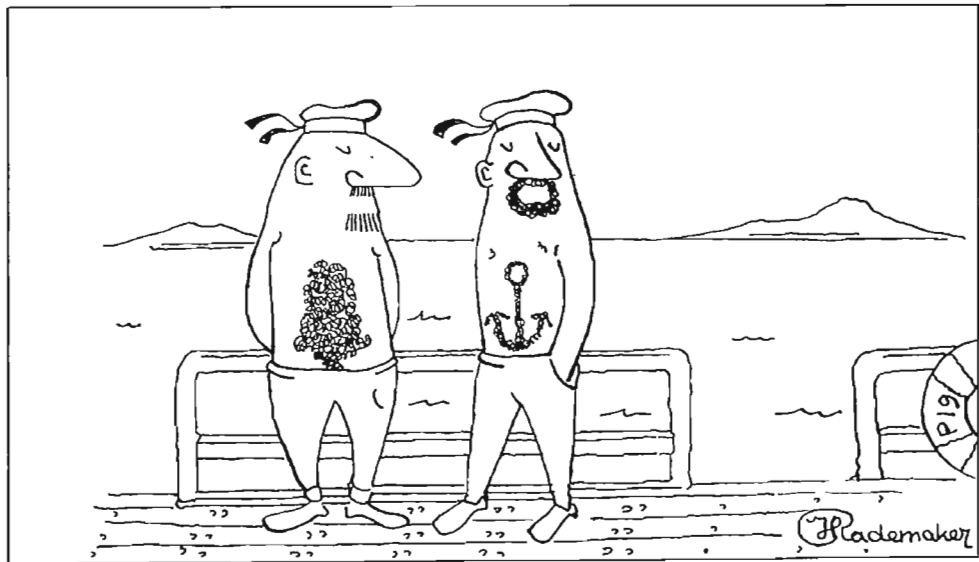
„Engeland — hemel voor jou na 't concentratiekamp Gaden.”

Plotseling schreeuwde Hans, begon toen te gillen: „Omhoog, trek 'm op Kurt — de berg!”

Kurt zei: „In Gaden staken ze m'n ogen uit.”

p gravemaker

(naar 'n Amerikaanse short-story van I paul)

DE BERG KLIMT

De berg klimt, hoog op.
De zeeën zijn diep, heel diep.
De maan zal schijnen:
Zo wil ik lopen
Naar het oneinde.
Dromen en vliegen
Over toppen en
Duiken in de zee.
Eten met de vissen en met
De vogels wil ik stoeien.
Als ik dan terug ben gekomen
Wil ik sterven,
Of dromen van dit
Alles om het niet
Meer te vergeten.
Als ik dan droom,
Droom ik van de bloem
De bloem achter het water was
En ik vraag aan haar:
„Ga je hem mee plukken?“
Het is een bloem
Van rozengoud met
Zilver blad en
Koper zout, Zout
Van de Zee, maar
Groen van het licht.“
Als wij daar dan zijn
Zullen wij juichen
En wij blijven er, wij
blijven er. Het is er
Zo mooi, zo zacht.
Wie zal ons missen?

fer bank

AFSCHIED VAN OPENBARING

Als de moeder in het hart
waar eens de bruisende winden waaien
zo zal ik gaan

De moeder,
zij knarst van monotone klanken
terwijl zij wacht

Zij weet alleen
dat mijn woorden knagend zijn
hetgeen van haar verwacht wordt

Ik ken haar liefde
en zij voelt dat ik niet antwoorden kan
voor de wereld

Want zij is een mens
zoals jullie allemaal zijn
daarom koop ik haar liefde in tienenvijftien tegelijk

Haar voetstappen geven me rust
evenals het gefluister van haar adem
om mijn vochtige hand tot stand te houden

Ik word tot haar gedreven
terwijl ik kaarsen verbrand
om er te verrassen,

Tot ziens Moeder.

joan

ZOEKEN

de aarde vecht voor mij
maar ik zoek in de diepe
plooi van mijn eenzaamheid
het lege en toch volle,
het onvervangbare medium

het verleden sluit zich
maar dringt zich op
als een voorzichtig
maar ontembaar monster,
het vage donkere bos

daar in de diepte voel
ik gedachten als egels
als zware negers vol
bankend gehuil

de nacht lacht om mij
er is slechts leegheid
wat voel ik mij eenzaam

alarik

Woningtoestanden

Juist toen de vla op tafel zou komen, weerklonk een van die doffe dreunen, die zodanig doen schrikken, dat alles wat men op dat ogenblik in zijn handen heeft, volgens de wetten van de zwartekracht feilloos een lagere ligging opzoekt. Mijn moeder liet de schaal dan ook op het laatste ogenblik uit haar handen vallen, waarbij het lijdend voorwerp zonder letsel, hoewel ondersteboven op de tafel terecht kwam, haar inhoud echter in een trage dikke stroom via het tafelkleed op de donkerbruine parketvloer. We keken naar ons 'dessert' en onze lege borden en juist wilden we een wanhopige poging doen ze althans enigszins te vullen door met een lepel de vla op te scheppen, toen vader de op de bons volgende stilte verbrak met de woorden: „Ze hebben feest boven“, welke conclusie hij herhaalde toen er een tweede, weinig lichtere bons op volgde. Toen we ook deze te boven waren gekomen, had ons vroeger zwarte, nu tevens met geel begiftigde katertje de vla opgelikt. We begonnen in een zeer slechte stemming de afwas, waarbij we aanvankelijk een betrekkelijke rust konden genieten, tot een hoog, gierend geluid — na enig nadenken geïdentificeerd als de lach van een dier vrouwelijke wezens die zich kennelijk boven vermaakten, gevolgd door snelle bons-voetstappen, haar verscheurde. Tegelijk begon de jongen van de burens aan onze linkerkant, die pas uit militaire dienst terug was en daar een kunstgebit met grote tanden van overgehouden had, waar we hem graag mee mochten plagen, met schetterende tonen zijn serenade in te luiden. Genoemd jongmens had namelijk naast een kunstgebit ook nog 'n trompet die weliswaar een deuk in zijn flank had, maar met medewerking van de ex-militair toch een aanzienlijke hoeveelheid geluid wist te produceren. Ondanks het feit dat we geen verstaanbaar woord konden uitbrengen waren we, mijn broers en ik, benieuwd of het lawaai van de trompetist dan wel van de feestvierenden boven ons de overhand zou krijgen. We zouden het nooit te weten komen, want de buur aan onze rechterkant begon zich te roeren. Deze man, die telkens als wij klaagden over het gehamer zei, dat hij nog een schilderijtje moest ophangen, had een nieuwe hobby. Enige dagen geleden was er een grote kist met „doe het zelf“, en „zet zelf uw bromfiets in elkaar“ erop bij hem afgeleverd. Klaarblijkelijk zat dat ding nu in elkaar, want we hoorden hem hevig knalpottend rondjes in zijn huiskamer rijden. Even later hield het op en Pa trok zijn pantoffels aan en ging naar de trompettist om hem het zwijgen op te leggen, terwijl ik in de huiskamer probeerde huiswerk te maken. Plotseling hoorden we een geweldig lawaai op de trap en een kreet als van machteloze woede. We renden naar de trap. Beneden op de eerste verdieping lag een grote kist met „doe het zelf“ en „zet zelf uw bromfiets in elkaar“. We wilden juist gerustgesteld weer naar binnen gaan toen de grote kist begon te bewegen, een uitermate rood gezicht zich vertoonde, gevolgd door het verder lijf van ons aler Pa. Op weg naar 'de trompettist' had hij de van de trap af rollende doe-het-zelf-kist ontmoet, hetgeen was uitgelopen op een gezamenlijke afdaling naar een hoog. Juist toen pa zich brullend van zijn ongewenst hoofddekseel bevrijdde, kwam diens bezitter kijken of zijn doe-het-zelf-kist goed beneden was aangekomen. Hij wilde hem namelijk buiten bij de vuilnisbak zetten en „je kon hem beter rollen dan dragen nietwaar?“ „Maar hoe kwam meneer toch aan die bult?“

BOEKHANDEL "URBI ET ORBI"

N.V. DE R.K. BOEKCENTRALE

de oudste en grootste school-
boekhandel voor het gehele ka-
tholieke onderwijs in Neder-
land.

De deskundigheid op het gebied van schoolboeken
verworven door de ervaring gedurende vele jaren
waarborgen U de beste bediening.

Voor de leerlingen van het
Pius X Lyceum is het adres

BOEKHANDEL "URBI ET ORBI"

Rokin 130 - telefoon 37586 - 37624 - AMSTERDAM-C.

SCHOOL-TRAININGSPAKKEN

- SHAWLS EN - KLEDING

levert

**SPORTHUIS
"HAARLEM"**

tel. 02500 - 12215

GROTE HOUTSTRAAT 123
H A A R L E M .

DE LEVERANCIER VAN UW SCHOOL

ZOUTLOZE en SUIKERVRIJE
VOEDINGSMIDDELEN

bij

"HET ZEEUWSCHE MEISJE"

Gravenstraat 9, Tel. 41204
Kinkerstraat 112-114, Tel. 85273
El. Wolffstraat 31, Tel. 80162

SPECIALISTEN

in

vloerbedekking, tapijten, bedden,
dekens

Martin!

Koninginneweg 221
tel. 73 49 78

DE Kolenhandel voor WEST
firma C.G. VAN OOSTROM en Zn.

v. Slingelandtstr. 11-19 tel. 126501-122643
Bos en Lommerweg 242 tel. 86748
Dr. H. Colijnstraat 235 tel. 133339
Jan Tooropstraat
OOK voor OLIE zijn wij speciaal ingericht

N.V. UTRECHTSCH E

HYPOTHEEK BANK

en samenwerkende banken

AMSTERDAM-C
Keizersgracht 482

verstrekt gelden op hypotheek

tegen voordelige condities

„CYCLOPRINT”

Hoofddorpplein 6 — Telefoon 85519
Amsterdam - West

Technische verzorgers van „bolwerk”

Pa had weliswaar ruim een half uur nodig om buurman te vertellen wat hij dacht van die bult, van zijn doe-het-zelf-kist, van zijn idem brommer, van het gehamer tegen de muur en van buurman zelf, maar toen begreep buurman het heel goed. Op de rechtervleugel was geen geluid meer te horen. Vermoeid keerden wij terug naar onze flat, terwijl we de geluiden van boven en links probeerden te vergeten. Luid hondegeblaf weerklonk. Het kwam van de buur beneden, die we tot nog toe niet hadden gehoord. We vermoedden wat het was. Zij had een grote St. Bernardshond, waarmee ze vaak naar hondententoonstellingen ging en nooit iets won omdat het goede beest geen staart had en er wel een moest hebben. Van dit staartloze wezen wilde ze jongen hebben, inclusief staart, waar een bezoek van een St. Bernards reu, inclusief staart, aan moest voorafgaan. Een kwartier lang hoorden we de toekomstige echtgenoten tegen elkaar blaffen, toen werd het stiller. De burens boven en de militair hadden zich overigens door dit lawaai niet laten afschrikken, maar deden hun uiterste best om er boven uit te komen. De Franse vertaling flitste voor mijn ogen. Onze 'doe-het-zelf-man' was weer begonnen zijn eindeloze rondjes te rijden. De adem van de trompettist scheen eindelijk op te zijn. Hij zette de radio zo hard mogelijk aan. Macmillan naar Parijs, nieuwe viertrapsraket gelanceerd, aantal geestelijk gestoorden in Nederland stijgt.... Dat was niet te verwonderen. Boven zetten ze een plaat op en begonnen te dansen. Het plafond trilde, iemand probeerde een tegenactie te ondernemen en begon met een bezem tegen het plafond te slaan. Het plafond kreeg een gat en hij een draai om zijn oren.

Om twee uur 's nachts werd het stil en kon ik mijn Frans maken. Pa liep met een somber gezicht heen en weer. We wilden juist het voorbeeld van de anderen volgen en naar bed gaan, toen het knetteren van de brommer van de doe-het-zelf-man ons aan de grond nagelde. Dit was te erg. De idioot begon hoe langer hoe harder te rijden. Toen, opeens..... een enorme klap, de muur week uiteen, stenen vielen weg, de buurman reed de kamer binnen en kwam met een sierlijke zwaai tegen de tafel tot stilstand. Het speet hem heel, heel erg. Hij had zeker vergeten de rem te monteren.....

We zijn verhuisd. Het is hier erg leuk. Alleen veel lawaai. De treinen denderen hier om de tien minuten voorbij. 's Nachts ook.

herman rademaker

D. DOUGLAS DC-8

Het eerste straalvliegtuig dat de K.L.M. in dienst nam, de Dr. Albert Plesman, is een Douglas DC-8, die met een snelheid van 900 km per uur Neerlands naam hoog zal houden in het straaltijdperk. In zeven uur vliegt de DC-8 van New-York naar Amsterdam en in vijftien uur van Amsterdam naar Mexico. De reis naar Tokio zal achttien uur korter duren en die naar Sydney twee en twintig uur.

Vijfentwintig miljoen gulden heeft deze 'kist' gekost. En daarvoor leverde Douglas een cabine, die elf meter langer is dan die van de voorganger, de DC-7C. Zij is ingericht met een lounge en een bar en heeft een maximale capaciteit van 149 passagiers, die verzorgd zullen worden door vier stewards en twee stewardessen.

De maaltijden worden bereid in twee hypermoderne boordkeukens. Veel meer ruimte is echter gereserveerd voor de brandstof. De vier geweldige straalmotoren zijn bekend om hun onlesbare dorst, daarom kan de DC-8 driemaal zoveel brandstof meenemen dan het type DC-7C. Volkomen trillingvrij zal de machine op een hoogte van ongeveer tienduizend meter de passagiers en de vracht naar andere werelddelen vervoeren. Een gevoelige radarinstallatie zorgt ervoor dat de gezagvoerder het slechte weer al op tweehonderd vijftig kilometer ziet naderen, zodat hij tijdig zijn koers

(vervolg op p. 15)

DE DULM

„De bergen“. Thómas keek ernaar op en zag de hoge machtige ingewikkelde mengsels van aarde, steen, sneeuw en bossen. Hij voelde zich er enorm door aangetrokken. Hij wist niet waarom. Droefgeestig staarde hij omhoog en zag toen door de nevels die langzaam langs zijn raam gleden de donkere grot voor zich, de grot als 'n dreigende muil. Thomas schrok overeind, wiste zijn voorhoofd af en rende de straat op. Een wanhopige glimlach op zijn gezicht. Waarom kwam steeds die grot weer in zijn gedachten, hij was nooit in een grot geweest, hij durfde nooit de bergen op, maar hij wist waar de grot het voorteken van was, hij wist het....

Plotseling vluchtte zijn gezichtsuitdrukking en een nieuw gezicht nam de plaats in: een wrede grijns. Ook zijn houding was veranderd. In plaats van een verslagen, gebogen vroegoude man, een soepele sluipende kerel. Iets geniepig lag over hem. Op de hoek bij de hoop vuilnis gaf hij de hond een harde meedogenloze trap. Jankend kropp deze ineen en bleef stuiptrekkend liggen... Als bij toverslag veranderde Thomas weer. Zijn eerste voorkomen was weer terug. Wanhopig keek hij naar de hond en hilde, het dier was dood.

Waarom was hij het huis uitgegaan. Hij wist toch dat „hij“ elk ogenblik terug kon komen. Dat hij de vreselijkste dingen kon doen.... Vlucht! Als het licht rende Thomas naar zijn grote bouwvallige huis en sloot zich op. De mensen die hem zagen, weken angstig terug: „Graaf Thomas loopt rond! Graaf Thomas loopt rond....“

„Wat is er met die graaf?“ vroeg de onwetende vreemdeling, „Is het de duivel?“

„Dat zou 'k zo zeggen“ antwoordde de oude boer met zijn stok op de tegels stampend

„Dat is een vreemde geschiedenis, zeun: de graaf is een vreemd mens, soms goed, soms slecht, zal 'k maar zeggen. Ja dat is het, zeun.“

„Wat“ vroeg de vreemdeling.

„Je moet niet zoveel vragen zeun.“ En mompelend over ongeduld en veel-willens-wetendheid liep de boer weg.

In het bouwvallige huis zat Thomas alleen in de grote kamer en steunde met zijn hoofd in zijn handen. Gedachten flitsten door hem heen. Af en toe sprong er een naar voren en vertoonde zich aan hem; scherp en schokkend: Die keer waar het mee begonnen was, hij was toen ongeveer tien:

toen ik die vogel pakte.

toen ik hem langzaam maar hard zijn vleugels kapot trok.

toen ik hem neergooide en op hem trapte.

De gedachten rennen verder:

toen ik later dat oude vrouwtje tegenkwam.

toen ik haar stok uit de hand rukte.

toen ze languit in de goot viel.

toen ik haar sloeg met de stok, steeds harder.

Thomas drukt rillend zijn hand tegen zijn ogen.

toen ik op dat feest met dat meisje danste, de hele avond.

toen ze in de tuin stonden en zij haar gezicht ophief om zich te laten kussen.

toen ik haar hand op haar gezicht sloeg, steeds harder.
toen ik hard wegrende, de schaduw van de gillende stem achter mij aan.
Thomas sprong overeind en keek radeloos rond. „Dit mag niet meer gebeuren, zit alles op slot.“ De rust keerde weer, hij nam een stuk brood en at, „Ik mag niet naar buiten, niemand zien, niets zijn, niets doen, niet naar buiten!“

Op de hoek van de straat vlak bij de kerk zat bedelaar Arend. Zijn pet met centen lag naast hem. De vreemdeling gooide er een zilverstuk in en vroeg: „De graaf?“
„Ja dat is heel vreemd. Het is eigenlijk een slecht mens, vroeger niet, hoewel ik daar ook vreemde verhalen over heb gehoord. Hij doet zeer wrede dingen als hij buiten komt. Iedereen is bang voor hem; zelfs de pastoor die eens afgeranseld is toen hij bij hem op bezoek kwam. Maar een uur later zag men de graaf snel naar de kerk lopen en de pastoor een briefje van 1000 geven, terwijl hij rare dingen riep van dat hij er niets aan kon doen, omdat hij soms aanvallen had en dat men hem maar met rust moest laten.“

„Die vent is gek“ riep de vreemdeling, „waarom stoppen ze hem niet in een gekkenhuis?“

„Hij is toch de graaf, die stop je niet in het gekkenhuis.“

„Onzin, die vent is gevaarlijk.“

„Ja, dat is waar, heel gevaarlijk, ik heb met mijn eigen ogen gezien dat....“

„Ja verder“

Maar Arend keek gebiologeerd naar iemand die de hoek om was komen lopen en nu achter de vreemdeling stond.

„De graaf“ stamelde hij.

Nadat Thomas het stuk brood had opgegeten zag hij weer de zwarte grot voor zich en even later was die wrede uitdrukking weer op zijn gezicht. Listig keek hij rond en morrelde vergeefs aan deuren en ramen. Toen schoof hij de tafel tegen een raam, zette er een stoel op en klom door het bovenlicht, handig langs de regenpijp en de klimop naar beneden en liep het dorp in. Bij de kerk zag hij Arend met de vreemdeling. Hij trapte de pet met geld om, de centen rolden over de straat. Arend bleef doodstil zitten, zijn armen om zijn gezicht. De vreemdeling greep de graaf bij zijn schouder en schreeuwde of hij gek geworden was. De graaf gaf hem een gemene blik en zei dat hij op moest donderen. Toen gaf hij hem een harde klap in zijn maag. De vreemdeling sloeg dubbel, maar stond op en viel aan. Hij kreeg de indruk dat hij met de duivel vocht. Zo intens vuil en gemeen sloeg de graaf. Ineens hield het op. De vreemdeling die was gevallen, kwam langzaam overeind, ieder ogenblik 'n klap verwachtend.

„Wat heb ik gedaan“, fluisterde de graaf, „het is weer zo ver.“

„Vuile schoft“, siste de vreemdeling en deed een stap naar voren, zich klaar houdend om meteen weer terug te springen.

„In godsnaam vergeef me“ riep de graaf, „ik kan er niets tegen doen; ik zal je betalen.“ Hij rukte een stapel bankbiljetten te voorschijn. „Ik kan er niets aan doen, luister toch....“ Maar de vreemdeling, moedig door de angst van de graaf, sloeg toe en nog eens, en weer, hoe de graaf ook schreeuwde. Arend zat in elkaar gedoken tegen de muur. De graaf vluchtte met de vreemdeling achter zich aan in de richting van de bergen. De bankbiljetten lagen tussen de centen.

Toen Arend weer durfde te zien, stond de vreemdeling voor hem. Hij zat vol vuile en groene strepen van de bomen.

„Die kerel is me te vlug af.“ Hij begon zwijgend al de bankbiljetten op te rapen en verdween in de gevallen, rode avond. Arend liep naar de pastoor, die hem al hoofdschuddend aanhoorde.

Thomas vluchtte als een razende. „Hoe ben ik buiten gekomen, het gebeurt steeds weer; zelfs twee keer op een dag, waar moet dat toe leiden.“ En steeds sneller

vluchtte hij de bergen op, over stenen, door bossen, door struikgewas. De dieren sprongen haastig weg. „Wat moet ik doen, hij komt steeds terug, mijn boze schaduw; ineens is hij er, slaat mijn goede persoon eruit en doet de vreselijkste dingen, hij komt steeds weer, hoe moet ik hem tegenhouden?“

Toen trof Thomas een daverende klap. Hij viel voorover. Toen hij weer bijkwam, starde hij recht in de donkere grot. Verstijfd bleef hij liggen, sloot zijn ogen en schreeuwde dat het niet zo was. Maar toen hij zijn ogen weer opendeed, keek hij weer in de grot.

Even later stond hij op en wilde weglopen, maar een sterke kracht trok hem vooruit. Vechtend werd hij naar binnen getrokken. Opeens was het wonderlijk licht in de grot, een vaal, verschrikkelijk maar duidelijk licht. Thomas stond doodstil. „Zo, ben je dus gekomen Thomas“ daverde een stem door de echo's: zijn eigen stem!

Thomas keerde zich met een ruk om en keek recht in de ogen van iemand. Hij was het zelf! Die stem krijste: „Nu vechten we het uit, nu lafaard, nu zal ik alleenheerser zijn.“ Met langzame verschrikkelijke passen kwam hij nader. Thomas voelde hoe twee handen, zijn eigen handen, om zijn hals grepen; nu kwam hij in actie en vocht, Thomas vocht voor zijn leven.

Het zonlicht stroomde de grot binnen en rukte Thomas wakker. Hij was zwaar en pijnlijk, zijn hoofd tolde, maar een blij gevoel, zo als hij nog nooit eerder had gevoeld, viel met het zonlicht over hem heen. Thomas ademde het zwaar hijgend in en stond op. De grot was verlaten, er was niets te zien. In zijn hand had hij een steen, en hij wist dat hij overwonnen had, dat hij toen de scherpe tang — hij voelde hem nog — bijna dichtgeknepen was, toegeslagen had, met al zijn kracht; hij hoorde nog het afgrijselijk gillen. Thomas liep naar buiten en ging de bergen af. De steen gooide hij in een bergbeek en zag hoe hij door de stroom meegesleurd werd.

Toen een jaar later de vreemdeling weer in het dorp in de bergen kwam, zag hij Arend lopen.

„Zeg bedelaar, ken je me nog?“

„Ik ben geen bedelaar“ gromde Arend.

„Hoe staat het met die mooie graaf van jullie, hebben ze hem al in het gekkenhuis gestopt? Het werd echt tijd dat die schooier opgeborgen....“

Arend haalde uit, sloeg de vreemdeling tegen de grond en brulde:

„Dat gebeurt iedereen die iets over Graaf Thomas durft te zeggen!“

rik lina

juni 1960

DE DOUGLAS DC-8 (VERVOLG VAN PAG. 12)

kan wijzigen.

In totaal heeft de K.L.M. twaalf van deze straalreuzen besteld. Zij zullen alle de namen krijgen van geleerden, uitvinders en pioniers. Drie landgenoten zullen erbij zijn: Albert Plesman, Anthony Fokker en de in Groningen geboren hoogleraar Daniel Bernouilli. Verder nog Guglielmo Marconi, Thomas Alva Edison, Orville Wright, Nikolaus Otto, uitvinder van de viertakt motor, en Frank Whittle, die de straalmotor bouwde.

b.v.g. lc

JOSJE SMIT & CEPHAS STAUTHAMER

Een tijdje geleden zijn mijnheer Plasman en een paar jongens en meisjes van onze klas naar de beeldhouwer Cephias Stauthamer en de pottenbakster Josje Smit geweest. Zij woonden in een oud grachtenhuis in de binnenstad van Amsterdam. Het doel van ons bezoek was iets van hun werk te weten te komen en te zien. Josje Smit begon te vertellen over haar pottenbakken. Zij doet dit op de oudst bekende manier zoals de Chinezen dit vroeger reeds deden. Ze bouwt haar figuren op uit ringen, waardoor zij meer mogelijkheden heeft en haar figuren hol kan maken. Het is zeer moeilijk deze holle figuren te bakken. De glazuur die zij op haar creaties spriest is niet in de winkel gekocht, maar die maakt Sephas Stouthamer, de beeldhouwer, voor haar, omdat dit zijn hobby is. Dit glazuur maken is een zeer moeilijk werk. Men moet allereerst hele avonden rekenen om een bepaalde kleur en soort glazuur te krijgen. Om dit glazuur te maken moet men de scheikunde wel goed onder de knie hebben, omdat men hier vooral met scheikundige reacties werkt. De uitwerking van het glazuur op de verschillende soorten klei is fantastisch.

Nadat Josje het nodige over haar pottenbakken verteld had, ging zij over op haar borduurwerk. Dit is niet het gewone borduurwerk maar het is het schikken van lapjes op een achtergrond waaruit zij haar figuur opbouwt. Wat zij hiermee weet te bereiken is fantastisch. In haar atelier en overal in het huis hingen verscheidene van dit soort doeken. Een boeide mij in het bijzonder. Het stelt de vlucht voor van Jozef, maria en het kindje naar Egypte. Het is opgebouwd uit een achtergrond en enkele hoofdkleuren. Hierop spelt en naait zij dan de lapjes die samen de personen en de ezels vormen. Zij liet ons haar hele verdere collectie zien. Het doek „De Lente” vond ik het mooiste van alle.

Hierna begon de beeldhouwer Sephas Stauthamer te vertellen. Eerst vertelde hij ons nog iets over zijn hobby, dat glazuurmaken. Dit was voor ons eigenlijk het minst interessante gedeelte omdat wij jammer genoeg nog niets van al die scheikunde die hij gebruikte, wisten en snaptten. Nadat hij dit zo duidelijk mogelijk met voorbeelden verteld had, stapte hij over op zijn beroep, dat van beeldhouwer. Dit was voor ons veel interessanter dan die glazuurgeschiedenis omdat we dit konden zien en waarnemen. Hij liet ons eerst een klein beeldje zien dat hij het laatst gemaakt had. Het was het ontwerp van een beeld waarmee hij enige tijd geleden een wedstrijd had gewonnen. Deze wedstrijd was uitgeschreven door de Bilton Mij. De opdracht was. Ontwerp een standbeeld dat de opbloei van de mij, voorstelt. Ik zal het beeld waarmee deze wedstrijd gewonnen werd, even beschrijven. Het stelt een rijzende vrouwenfiguur voor met in haar handen het vuur. De betekenis van dit beeld is de volgende. De rijzende figuur is de Bilton Mij, die de zware verliezen die zij geleden heeft tengevolge van de nationalisering van de Nederlandse bedrijven door de Indonesische staat weer te boven komt en dus op het ogenblik uit haar dieptepunt oprijst. Het vuur stelt de enige mogelijkheid voor het voortbestaan van deze mij, voor, omdat zij zonder vuur geen erts meer kan smelten en dus gedoemd zou zijn ten onder te gaan. Het kleine beeldje zal vergroot worden en geplaatst worden in Den Haag voor het gebouw van de maatschappij. Hierna legde hij ons uit hoe men te werk gaat bij het maken van zo'n beeld. Er zijn twee mogelijkheden. De eerste is men maakt een vorm op ware grootte van het beeld dat men maken wil. Dan giet

men deze vorm in gips af. Hierdoor krijgt men echter een negatieve vorm. Om die weer om te zetten in de eigenlijke, positieve vorm, moet men deze gipsvorm nog een keer afgieten. Deze laatste positieve vorm gaat naar de bronggieter, die 't beeld dan netjes afgiet. De tweede manier is een positieve, werkelijke vorm van was te maken en hieromheen klei te doen. Dan laat men de kleivorm hard worden en stoot men de was eruit; men giet dan in deze holle kleivorm koper, brons of zilver en dit laat men dan weer hard worden. Daarna slaat men de kleivorm er af en oudt het afgietsel in de vorm van het beeld over.

Het grote verschil tussen beide methoden is dat de eerste holle afgietsels levert en de tweede massieve. Het spreekt natuurlijk vanzelf, dat men bij grote werken de eerste methode volgt omdat zo'n massief beeld veel duurder is dan een hol. Op het ogenblik kan men bij Ina Broers in de Spiegelstraat werk van Josje Smit be zichtigen. In Marcanti kan men het werk van Cephus Stauthamer bewonderen.

peter bierlaagh 3D

EXCURSIE

Het verschil tussen een lagere en een middelbare school bestaat hierin, dat de eerste schoolreisjes organiseert en de laatste excursies.

Met de excursie van 21 juni j.l. bewees ons Pius X lyceum weer eens, dat zij geen lagere school is, ondanks alle tot-de-knie-reikende jongens en meisjes uit de eerste klassen.

Het weer leek op het eerste gezicht niet mee te vallen maar bij nader inzien bleek het wel uitstekend wandelweer te zijn, al had er wel wat meer zon af gekund.

Mejuffr. Verberne had haar best gedaan om het door ons te wandelen traject van zoveel mogelijk mooie plekjes te voorzien. Daarvoor onze hulde!

Na de wandeling kwamen wij aan bij Cafe-Rest Parnassia, waar alles zo schrikbarend duur was, dat we allen weer verschrikt naar buiten vluchtten. Buiten op het strand hebben we gezwommen, waarbij ons opviel dat het water niet zo koud was als we dachten. Ook hielden we hier de lang verbeide wedstrijd in het vormen van zandfiguren. Sommige groepen hadden echter geen rekening gehouden met de opkomende vloed, zodat hun zandfiguren een vroegtijdige verdrinkingsdood stierven.

Al met al was het een bijzonder geslaagde dag, waartoe ook de meegekomen leerkrachten hun steentje hebben bijgedragen.

frans van burkom 2 B

*Wat zouden vrouwen zonder mannen zijn
Ze zouden niet eens de emancipatie kumen
doordrijven. „Godfried“*

COMPO

In zijn gezellige kamer in het Amstel hotel gingen wij bij de beroemde musicus-componist Ian Letzæwsko op visite na zijn succesvolle optreden in Bellevue. Hij was de vermoedenissen wat te boven en had ons beloofd wat over zijn laatste optreden te vertellen. Toen wij koffie gedronken en eerst wat over koetjes en kalftjes gesproken hadden, zei hij op zijn eigen ongecompliceerde manier „Vertel ‘ns, wat moeten jullie van mij weten?“

„Wij zouden graag iets nader willen horen van uw optreden, gedateerd 9 april j.l.“ gaven wij te kennen.

„Negen april“ herhaalde hij nadenkend, „een van de grootste succesvolle avonden die ik ooit heb meegemaakt, hoewel de slotavond van het muziekfestival te Wenen in 1957 ook niet vergeten mag worden. Deze laatste avond was overweldigend. De zaal was tot barstens toe gevuld, in Bellevue trouwens ook. De bereden politie moest een charge uitvoeren‘ zestien gewonden!“

„Oh“ zei mijn vriendin. „Mogen we iets van uw levensloop vernemen?“

„Ik ben in 1906 geboren te Czeschanalonbruck, een bergdorpje bij Kaliminflansk. Op driejarige leeftijd werd ik ontdekt, toen ik de 8ste symphonie van Beethoven speelde op een kinderpianootje. Zodoende zat ik met mijn 4e jaar op het conservatorium te Bercenotex.“

„Juist“, zei ik.

„Toen ik 3 maanden op school was, begrepen de leraren meteen, dat ik hun beter les kon geven dan zij mij. 5 jaar was ik, toen mijn eerste symphonie werd uitgevoerd door het Berlijns Philharmonisch orkest. Het was een enorm succes en mijn naam was gemaakt. De ene compositie na de andere volgde direkt: „De baby symphonie“, „Concert voor grote trom en orkest“, het symphonisch gedicht „de Kwiknagels“ „de Automatendans“ en nog vele andere, te veel om op te noemen. Een van mijn beroemdste werken is wel mijn Appassionata. Willen jullie hem eens horen? Er golft een stroom van wanhoop door als bloed door een mensenhart.“

En voordat wij ‘neen‘ konden zeggen, stortte hij zich op de vleugel. Onder het spelen riep hij: „Andante de mens is alleen helemaal alleen redjoh pablo vaarwel liefde eenzaamheid duizelingwekkende eenzaamheid de mens lijdt lijdt onmatig“

Hij was zijn hele omgeving vergeten en op onze tenen slopen wij de kamer uit. Buiten op straat gekomen hoorden wij nog de donderende klanken..

f bleekemolen
c plasman

niSt.

TENNISKAMPIOENSCHAP PIUS X

Dit jaar zijn er voor het eerst tenniskampioenschappen gehouden tussen de leerlingen van onze school. De leiding hiervan berustte bij mevr. Boer, en ik spreek dan ook namens de gehele school een woord van dank uit. De rector heeft dit trouwens ook gedaan bij de prijsuitreiking.

Velen van onze school die kunnen tennissen, hebben zich in laten schrijven en op een paar na zijn ze ook steeds allemaal gekomen.

Mevrouw Boer had een indeling gemaakt in groepen:

- meisjes A (12 t/m 14 jaar)
- meisjes B (15 jaar en ouder)
- jongens A (12 t/m 14 jaar)
- jongens B (15 jaar en ouder)

Er werden 10 games gespeeld om flink op te schieten. Alleen de finales werden in sets geëspeeld.

In groep A van de meisjes kwamen Joke Boer en Saskia Streng in de finale, de eerste door een 10-2 overwinning op Marijke Blommaert, de tweede door met 10-4 van Marian Brandts te winnen. In de finale zelf was de beslissing al gauw gevallen: Joke, die al langer speelt dan Saskia, won met 6-0 6-0.

Bij de jongens van groep A was de strijd veel spannender. Paul Blommaert, Jos Hillebrand, Tom Pronk en ik waren wel tegen elkaar opgewassen. Paul moest tegen Jos spelen en won op het nippertje met 10-8. Ik moest tegen Tom Pronk en stond al gauw met 4-0 voor, maartot mijn grote verbazing was het even later alweer 4-4. Hierna ging het gelijk op tot het voor mij een overwinning werd (10-7).

Paul en ik moesten dus de finale spelen en dat op zo'n snikhete dag als die 17e juni. Het was trouwens steeds heet geweest, maar vooral tijdens de finales. Toch hadden we nog kracht genoeg om de finale te spelen, welke ik kon winnen met 3-6, 6-1, 6-1.

Bij de twee andere groepen, jongens en meisjes B, waren het ook heel spannende partijen, maar bij de meisjes vooral. Eerst zorgde Marga Smit voor een verrassing door onverwacht van Diny Meyman te winnen (10-8).

Bovendien heeft Lieke Maas voor verrassingen gezorgd: eerst won zij met 10-8 van Helga Danner en toen in de finale tegen Marga Smit, terwijl ze in de 3e set met 5-1 achter stond! Uitslagen 7-5, 1-6 7-5.

Bij groep B van de jongens wisten we van te voren bijna zeker welke vier jongens er in de halve finale zouden komen. Harry de Breet, Jan Buhre, Huub Scheeres en Almar Deerenberg. Toch is er door de anderen vaak behoorlijk tegenstand geboden. In de halve finale verloor Almar van Huub met 10-6, terwijl Jan Harry versloeg (ook 10-6). In de finale won Jan weer met 6-3, 6-4, maar te genstander Huub heeft felle tegenstand geboden. Nu waren er 2 winnaars en 2 winnaressen. De winnaars moesten nu tegen elkaar spelen om de wisselbeker, waarvan er een voor de jongens en een voor de meisjes beschikbaar was.

Ik moest tegen Jan Buhre spelen. Ik had me uitslagen van 6-1, 6-1 voorgesteld voor Jan, maar deze zakte in het begin van de 2e set door zijn enkel en zo wist ik na een tijdje een 4-3 voorsprong te behalen. Juist toen ik de kans had om er 5-3 van te maken, kwam Jan weer wat bij zodat hij deze set ook won. Het was dus 6-1, 6-4. Bij de meisjes won Joke Boer van Lieke Maas met 6-1, 6-2. Het lijkt bij het zien van de punten alsof Joke makkelijk won, maar ze zijn een beetje geflatteerd: bijna elke game kwam voort uit een 40-gelijk.

Die middag kwam de rector om de prijzen uit te reiken. Na een korte toespraak kregen Joke Boer en Jan Buhre hun wisselbeker en Lieke Maas en ik een plaquette. Alles bij elkaar vind ik de tenniskampioenschappen zeer geslaagd en ik hoop, dat het volgend jaar weer zo prettig zal gaan.

baldrick deerenberg

IIIe SCHOOLKAMP PIUS X LYCEUM

Postadres: Vacantie- en Kampeercentrum „Katjeskelder“; Oosterhout (N.B.)
Rijksweg Breda-Oosterhout, tel. 01620-3539.
(in de linker bovenhoek van de enveloppe: Pius X Lyceum)

Lijst van benodigdheden:

Stevige en praktische kleding, o.a. 2 paar schoenen - gym schoenen en kleding - schoenborstel en schoensmeer - 2 paar sokken - talkpoeder - extra verschooning - warme trui - regenkleding (kapje) zwempak (badmuts) - toiletgerel - handdoek - zeep - spiegel - tandenborstel - closetpapier - zak doeken - pijama - hënsaplast - jodium - antimug - kerkboek - postpapier - schrijfgerei - rugzak of schoudertas, portemonnee met zakgeld - fietsreparatiemateriaal - zaklantaarn. Event. veldfles - foto toestel - horloge. Voor regenachtige dagen. leesboek met je naam er in, schaak-, dam- en andere spelen, muziekinstrumenten etc. 2 LAKENS met sloop of slaapzak. 1 deken wordt gratis verstrekt. Indien behoefte aan meer dekens, dan zelf meenemen. Meisjes: rok, short, lange broek ev.

KAMPREGLEMENT

1. Iedere deelnemer houdt zich strikt aan de instructies van de kampleiding, het kampbestuur en aan de voorschriften ter plaatse.
2. Het kampterrein mag niet worden verlaten zonder toestemming van de kampleiding.
3. Vanaf het avondappel tot aan de reveille houdt iedereen zich rustig en blijft in zijn slaapzaal.
4. Een goede kampdag begint met 'n Heilige Mis en eindigt met gemeenschappelijk avondgebed.
5. Wees hygienisch: schoon in en uit bed. Was handen en voeten.
6. Ieder verschijnt op tijd en gewassen aan de maaltijden
7. Op de slaapzalen wordt niet gerookt en tijdens de excursies wordt eerst toestemming gevraagd.
8. Op het kampterrein is bij sport en spel het dragen van shorts toegestaan.

Tijdens de heilige mis en bij de maaltijden is ieder netjes gekleed; ook bij een eventueel bezoek aan officiële instanties.

DE TAAK VAN HET KAMPBESTUUR (LEERLINGEN)

1. Het kampbestuur staat de kampleiding bij in de organisatie en het handhaven van de orde tijdens het kamp.
2. Het verdeelt de corveedienst en ziet toe op de vervulling daarvan.
3. Bij eventuele moeilijkheden heeft het kampbestuur medezeggenschap in de oplossing daarvan.
4. Het kampbestuur helpt mee met het vaststellen van het programma, speciaal van de bonte avond.
5. Het kampbestuur houdt toezicht op de orde en reinheid in en om de slaapzalen.

DAGORDE

- 7.00 reveille
- 7.30 Heilige Mis
- 8.15 Ontbijt en corveedienst
- 9.30 activiteiten
- 12.30 lunch
- 1.30 activiteiten
- 6.00 avondeten en corveedienst
- 9.30 gemeensch. avondgebed in de eigen kantine; voor de Ie en IIe klassers direkt gevolgd door avondappel in de slaapzalen
- 10.00 lichten uit — stilte Ie en IIe klassers
- 10.00 appel in de slaapzalen voor IIIe en IVe klassers
- 10.30 lichten uit — stilte voor IIIe en IVe klassers

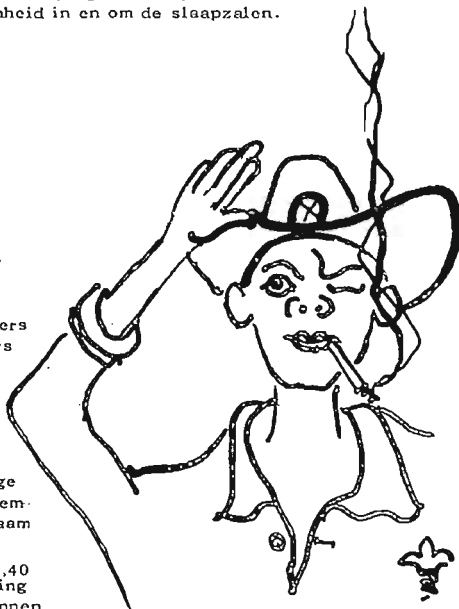
FIETSENVERVOER

De fietsen moeten uiterlijk donderdag 14 juli a.s. ter verzending aan het AMSTELSTATION worden afgegeven voorzien van een label, waarop staat de bestemming Breda en Pius X Lyceum en een kaartje met naam en adres

De kosten voor verzending bedragen fl 1.50 + fl 0.40 voor verzekering. Deze kosten zijn voor eigen rekening. Reserveer voldoende zakgeld om je fiets terug te kunnen sturen.

BUSREIZIGERS Vertrek ZATERDAG 16 JULI 1960 om 1.00 uur n.m. Amsterdam-W.
Andreas Schelfhoutstraat 29 (bij nieuwbouw Surinameplein)
Verzamelen om 12.45 uur

FIETSPLOEG: Vertrek ZATERDAG 16 JULI om 6.00 uur v.m. Berlagebrug.

ELKE DAG EEN SCHOON

OVERHEMD!

EEN TOP-PRESTATIE IN

„niet-strijken“-popeline

IS HET

CENTRALINE

HAZENBERG

NO-IRON SHIRT

In wit en Fantasie

f. 16.95 f. 14.95 f. 12.95 f. 10.95

In 3 mouwlengten

verkrijgbaar.

KINKERSTRAAT 326-332

NIEUWENDIJK 156a en 207

BILDERDIJKSTRAAT 96

v. LIMB.STIRUMSTRAAT 26

**DE WEG NAAR HET
GOEDE BOEK!..**

Alle goede boeken vindt

U bij ons in voorraad.

Loopt U zo nu en dan eens binnen.

BOEKHANDEL

OBRECHT

A.J.M. v.d. Waart

Willemsparkweg 74,

Telefoon: 790233,

Amsterdam-Z.

P IUS X
BOEKHANDEL
ANNEX KUNSTHANDEL
SCHOOLBOEKHANDEL
GEVESTIGD SINDS 1924
WETT. GED.

SNELLE LEVERING

VAN ALLE

STUDIEBOEKEN

UITSLUITEND

HET

GOEDE BOEK

*Het Betere genre
religieuze artikelen*

AMSTERDAM C — RAADHUISSTRAAT 35 — TEL. 36677-35566 (K20)